

ligner de første 9 Maaneder af 1926 med de første 9 Maaneder af 1925, viser det sig, at Smørret i danske Kroner er faldet 34 pCt., i engelsk Mønt 13 pCt., Æg er faldet 33 pCt. i danske Kroner og 6 pCt. i engelske Sterling, og Flæsk er faldet 20 pCt. i danske Kroner trods det, at det er steget 7 pCt. i engelsk Mønt. Det er et uomstødeligt Bevis for, at den Krise, det danske Landbrug gennemgaar, saa afgjort er en Valutakrise, og det er naturligvis over Landbrugets økonomiske Evne at bære det. Ved Siden deraf er Konkurrencen jo meget haard paa det engelske Marked, og vor Stilling paa det tyske Marked er ogsaa gjort meget vanskelig. Jeg skal nævne, at Prisen paa Kvæg og Kød ligger 43 pCt. under Prisen i Fjor og ca. 10 pCt. under Prisen før Krigen, og Tyskland er jo vort eneste Marked for Kød og Kvæg.

Det er en Selvfølge, at et saadant Prisfald som 300 Mill. Kr. paa Salget til England — og det er jo forholdsvis lige saa stort paa Salget til Tyskland — kan Landbruget ikke bære uden Kapitalforbrug enten af den ene eller den anden Art. Det betyder Underskud i de allerfleste Landbrug, fordi Produktionsomkostningerne er omtrent uændrede. Det landøkonomiske Driftsbureau, ledet af Professor H. O. Larsen, har foretaget Opgørelser af Regnskaber fra de samme Landbrug for Aarene 1924—25 og 1925—26, og det fremgaar heraf, at trods Prisfaldet paa Produkter er Driftsomkostningerne, derunder Skatter, næsten slet ikke gaaet ned. Derfor er Forrentningsprocenten ogsaa gennemsnitlig omkring ved Nul, og følgelig er der mange under Nul, til Trods for, at de, der indsender Regnskaber til Behandling i Landøkonomisk Bedriftsbureau, er nogle af de bedst ledede og bedst drevne Landbrug i Landet.

Men det maa jo bære mod en Katastrofe. Naar det Erhverv, der tilfører Landet de 85 pCt. af dets Indtægt, gaar ned med ca. 400 Mill. Kr. for et Aar paa Grund af Kronestigningen, er det dog, synes jeg, en vanvittig Tanke af Staten at mene, at den fortsat kan lade som ingenting og opretholde de samme Udgifter paa Finansloven, som vi havde i Forvejen, det samme Krone-tal trods Kronens forøgede Værdi, thi jeg maa kalde den Nedsættelse, der findes paa det foreliggende Finanslovsforslag, en Bagatel-nedsættelse.

Landbruget har for sit Vedkommende givet Anvisning paa at hjælpe paa Krisen. Jeg vil henvise til det store Møde, som holdtes i Odense den 28. Juni i Aar, og som var besøgt af 3 000 af de Landmænd, der staar i Arbejdet ude i Landet og i ledende

Stillinger i de forskellige Foreninger, Foreninger, som har økonomisk Betydning, og som repræsenterer alle Jordbrugere. Det var ikke en Forsamling, der var valgt med det Formaal at rejse derind og sige deres Mening, men det var Folk, som stod i Spidsen for Mejerier, Slagterier og i Bestyrelsen af Landboforeninger og var valgt af den Grund og ikke af politiske Hensyn. Jeg vil henvise til den paa Mødet vedtagne Resolution, der er omdelt paa Pladserne. Det fremgaar deraf, at det er ganske simple og ligefremme Krav, der her stilles. Der peges paa, hvordan det økonomiske Tryk maa lattes, paa Nødvendigheden af, at Staten saavel som alle offentlige Institutioner i deres Økonomi tager den uhørt hurtige Kronestigning til Følge. Derfor er det, man paa dette Møde opfordrede Staten til Lettelse af Skatter til Stat, Amt og Kommune og til ved Ændringer i Lovene, derunder ogsaa Finansloven, at nedsætte de forskellige Ydelser, som er fastlagt. Der er jo flere, der har talt om at nedskære paa Finansloven, men vil man det Maal, maa man ogsaa ville Midlerne. Man kan jo ikke nedskære paa Skatterne, uden at man nedskærer Udgifterne paa Finansloven, og derfor er, som der her er peget paa, en Ændring i Tjenestemandsløven nødvendig og navnlig en Indskrænkning af Tjenestemændenes Antal. Der peges ganske særlig paa, at Konjunkturtillæget bør straks bortfalde for at følge det, som var Forudsætningen, da dette Tillæg blev fastsat. Man forlanger ogsaa Nedsættelse af Fragter og Takster, men ikke saaledes, at det skulde gennemføres paa Grundlag af forøget Beskatning, men ved Driftsbesparelser paa Budgettet, og man nævner ganske særlig Godstakster og Kreaturtakster, der hviler haardt paa Landbruget. Thi Landbruget kan jo ikke overvælde paa andre disse Udgifter til Skatter og Takster, saaledes som man kan det i visse andre Fag. Endelig peger man til Slutning paa Nødvendigheden af, at man faar en Lov, der sikrer Erhvervs- og Arbejdsfrihed. Denne Resolution er jo omdelt paa Medlemmernes Pladser, og jeg henviser til den.

De 3 000 Landmænd, som her var samlet, mente altsaa ikke, at det var flere Skatter, vi trængte til, og heller ikke, at Staten skulde give os Tilskud til et og andet, men det, man vil og peger paa — og med Rette, synes jeg — er, at det er Statens og Rigsdagens Pligt at tage den simple Konsekvens af sin egen Handling. Naar Kronens Værdi er gjort større, saa vi faar færre Kroner ind her til Landet for vore Varer,